

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE
DARK ELEMENTS

JENNIFER L.
ARMENTROUT

BOUŘE A BĚS

JAKÁ TAJEMSTVÍ SE SKRÝVAJÍ
POD POVRCHEM?

BOUR
A BÈS

STORM AND FURY

© 2019 by Jennifer L. Armentrout

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Mrázková, 2024

Cover © Harlequin Enterprises, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5242-3 (pdf)

JENNIFER L.
ARMENTROUT

BOUŘE A BĚS

ZVĚSTOVATEL

DÍL PRVNÍ

přeložila Aneta Mrázková

Pro tebe, čtenáři, a pro ty hvězdy, které ještě vidím.

PRVNÍ KAPITOLA

„Jen jednu pusu?“

Tělo mi zaplavilo vzrušení. Odtrhla jsem pohled od televizní obrazovky a podívala se na Claye Armstronga. Chvilí trvalo, než se mi podařilo zaostřit a poskládat si dohromady celý jeho obličej.

Byl jen o pár měsíců starší než já a neuvěřitelně krásný. Světle hnědé vlasy mu pořád padaly do čela a úplně volaly po tom, abych je prohrábla prsty.

Na druhou stranu, nehezkého Strážce jsem ještě neviděla. Ani jsem teď neměla na to zkoušet v hlavě skloubit, jak můžou vypadat jako lidé a hned vzápětí jako Strážci.

Clay seděl vedle mě na gauči v obýváku svých rodičů. Byli jsme sami a já jsem netušila, co přesně jsem v životě udělala tak dobře, že teď sedím tady, tak těsně vedle něj, že se naše stehna dotýkají. Stejně jako všichni Strážci byl mnohem vyšší a mohutnější než já, a to mám metr sedmdesát tři a nikdo by mě za běžných okolností nepovažoval za drobnou.

Clay ke mně byl odjakživa přátelštější než většina Strážců, dokonce se mnou flirtoval, a mně se to líbilo – věnoval mi pozornost, jakou jsem vídala mezi jinými lidmi, ale až dosud ji nikdo nevěnoval mně. V komunitě Strážců si mě nikdo moc nevšímal, s výjimkou mé kamarádky Jady, a samozřejmě Mishy, a ti mě rozhodně nechtěli líbat.

Ale Clay byl vždycky milý, skládal mi komplimenty, i když jsem zrovna vypadala naprosto otřesně, a posledních pár týdnů mě hodně vyhledával. Moc se mi to líbilo.

A na tom není vůbec nic špatného.

Takže když mě oslovil u obřího ohniště, kde se v noci scházeli mladší Strážci, a zeptal se, jestli nechci jít k němu a podívat se společně na film, přemlouvat mě nemusel.

A teď mě Clay chtěl políbit.

A já chtěla, aby mě líbal.

„Trinity?“ zeptal se a já polekaně ucukla, protože jsem zničehonic měla těsně u obličeje jeho prsty. Vzal pramen vlasů, který mi spadl do tváře, a zastrčil mi ho za ucho. A nechal ruku tam, kde byla. „Zase to děláš.“

„Co dělám?“

„Někam mi mizíš,“ řekl. Měl pravdu. Dělala jsem to často. „Kde jsi byla?“

Usmála jsem se. „Nikde. Jsem tady.“

Jeho oči barvy jasné letní oblohy se vpíjely do mých. „To je dobře.“

Můj úsměv se ještě rozšířil.

„Jen jednu pusu?“ zeptal se znovu.

Ucítila jsem ještě silnější vzrušení a pomalu vydechla. „Jen jednu.“

Usmál se, naklonil se ke mně a nahnul hlavu tak, že se naše rty ocitly těsně u sebe. Pootevřela jsem ústa v očekávání. Nelíbala jsem se poprvé. Tedy... už podruhé. Poprvé to byl můj nápad. Když mi bylo šestnáct, políbila jsem Mishu a on nebyl proti, ale pak to začalo být hrozně divné, protože pro mě byl jako bratr a na takové věci ani jeden z nás není.

Navíc by mezi mnou a Mishou nic takového být nemělo, kvůli tomu, co je zač.

A kvůli tomu, co jsem já.

Clayovy rty se dotkly mých. Byly horké a... suché. Projelo mnou překvapení. Čekala jsem je, já nevím, *vlhčí*. Ale bylo to... příjemné, zvlášť když mi rty pootevřel ústa, aby se dostal dovnitř.

A pak to bylo celé čím dál intenzivnější. Naše rty se pohybovaly společně, líbala jsem i já jeho.

Ani mě nenapadlo ho zastavit, když mi jeho ruka sklouzla z krku po zádech až k bokům. To bylo taky příjemné. A když mě začal pokládat, nechala jsem se a položila jsem mu ruce na ramena. Zapřel se nade mnou o předloktí, aby mě nezalehl.

Strážci mají běžně vysokou tělesnou teplotu – vyšší než lidské tělo, vyšší než moje – ale on vypadal ještě rozpálenější než obvykle, jako by měl každou chvíli vzplanout.

A já... jsem se cítila tak nějak... vlažně.

Líbali jsme se a líbali, ty polibky už nebyly suché a mně se líbilo, jak se jeho spodní část těla přitiskla na mou a pohybovala se v tajemném rytmu, který působil, jako by se toho mělo, mohlo, být víc – kdybych to chtěla.

A to bylo... *příjemné*.

Stejně příjemné, jako když mě držel za ruku cestou k němu domů. Stejně jako svíčka, kterou zapálil a která voněla po melounu a limonádě – bylo na tom něco romantického, stejně jako na tom, jak teď rukou střídavě svíral a pouštěl můj bok. Bylo mi teplo a hezky, ne že bych ze sebe samým vzrušením chtěla strhat oblečení a skočit na to, ale bylo to... Bylo to vážně příjemné.

Pak mi rukou zajel pod tričko a výš, až na prsa.

Počkat.

Sáhla jsem dolů, chytila ho za ruku a odtáhla se od něj, takže naše rty se přestaly dotýkat. „Hej.“

„Co je?“ Oči měl stále zavřené, ruku nesundal z mého prsa a jeho boky se *pořád* pohybovaly.

„Říkala jsem jen pusou,“ připomněla jsem mu a zatahala ho za ruku. „Tohle je víc než pusa.“

„Tobě se to nelíbí?“

Líbí se mi to? *Líbilo*, s důrazem na ten minulý čas. „Už ne.“ Netušila jsem, jak si Clay dokázal přeložit slova „už ne“ jako pobídku k dalšímu líbání, ale přesně to se stalo. Přitiskl svá ústa k mým a ten tlak už nebyl tak příjemný.

Skoro to bolelo.

Vzplanula ve mně podrážděnost, jako by škrtl sirkou. Tentokrát jsem mu už paži sevřela silně a vytáhla si ji zpod trička. Zatlčila jsem mu na hrud a líbání tak přerušila.

Vztekle jsem se na něj podívala. „Slez ze mě.“

„Snažím se,“ zabručel a začal se zvedat, ale to mi po té nechutné poznámce ani zdaleka nestačilo.

Zatlčila jsem – a silně. Clay ze mě spadl a svalil se na stranu, kde jaksi nic nebylo.

Na podlahu dopadl plnou vahou, takže se rozklepala televize a plamen svíčky se zamihotal.

„Co děláš, do háje?“ vykřikl a posadil se. Tvářil se ohromeně, že mám dost síly udělat to, co se mu právě stalo.

„Říkala jsem, že se mi to nelíbí.“ Shodila jsem nohy z gauče a vstala. „A ty jsi pokračoval.“

Clay na mě zíral a pomalu, šokovaně mrkal. Jako by mě ani neslyšel. „Shodila jsi mě ze sebe.“

„Jo, protože jsi nechutný.“ Překročila jsem jeho nohy, prošla kolem okna a zamířila ke dveřím.

Vyskočil ze země. „Nevypadalo to, že bych ti připadal nechutný, když jsi škemrala, abych tě líbal.“

„Cože? Co je to za blbost?“ štěkla jsem na něj vztekle. „O nic jsem neškemrala. Zeptal ses, jestli mi můžeš dát pusu, a já řekla, že jednu. Nevymýšlej si něco, co se nestalo.“

„To je jedno. Stejně mě to ani nebralo.“

Protočila jsem oči a otočila se ke dveřím. „Tak to teda vážně nevypadalo.“

„Jenom proto, že jsi jediná holka tady, co se se mnou pak nebude chtít družít.“

Družení v terminologii Strážců neznamenalalo vyspat se spolu. Znamenalo to vzít se a mít hromadu malinkatých Strážčích miminek, a mě to v tu chvíli urazilo ještě víc. Nejen proto, že tohle se prostě neříká, ale i proto, že to nebylo daleko od pravdy.

Nikdo tu pro mě nebyl. Žádný vztah, který by se kdy dal považovat za vážný. Strážci se nezaplétají s lidmi.

Nezaplétají se dokonce ani s mým druhem.

„Určitě nejsem jediná holka tady, která by se s tebou nechtěla družít, ty hovado.“

Clay se pohnul rychlostí Strážce. V jednu chvíli byl vedle gauče a vzápětí stál přede mnou. „Nemusíš se chovat jako...“

„Važ slova, kamaráde.“ Podráždění se rychle měnilo ve vztek a já se snažila uklidnit, protože... když já se naštvu, nedopadá to dobře.

Obvykle pak teče krev.

V jeho pohledné tváři cukal sval. Zhluboka se nadechl a nasadil neutrální výraz. „Víš co, začneme znovu.“ Jeho ruka se přesunula mimo mé centrální zorné pole a přistála mi na rameni. Lekla jsem se, ten nečekaný dotyk mě překvapil.

To byla chyba, Clayi. Já se hodně nerada lekám. Chytila jsem ho za paži. „Až dopadneš na zem, můžeš mi říct, jak moc to bolí?“

„Cože?“ Clay na mě zůstal překvapeně zírat.

„Já jen že brzy dost prudce dopadneš na zem.“ Zkroutila jsem mu ruku a na okamžik zahlédla, jak se mu ve tváři mihl překvapený výraz. Byl Strážcem v zácviku, připravoval se na roli válečníka hodného pověsti, které se Strážci ve světě těší, a nechápal, jak jsem nad ním mohla tak rychle získat převahu.

A pak už si nemyslel vůbec nic.

Otočila jsem ho a přenesla váhu dozadu, na pravou nohu. Levou jsem ho vši silou koplá přesně doprostřed zad. Byla jsem na sebe fakt neskutečně pyšná. Čekala jsem, až padne tváří na podlahu.

Jenže to se nestalo.

Clay přeletěl místnost a narazil do okna. Sklo prasklo a povolilo a on vyletěl oknem na dvůr. Slyšela jsem, jak dopadl na zem. Znělo to jako menší zemětřesení.

„Jejda,“ zašeptala jsem a přitiskla si ruce na tváře. Stála jsem tam několik dlouhých vteřin a pak se rozeběhla ke dveřím. „Ale ne, ne, ne!“

Lampa na verandě byla naštěstí rozsvícená a vydávala dost světla na to, abych bezvládného Claye našla.

Přistál v růžovém keři.

„Bože můj.“ Když jsem scházela ze schodů, Clay se vyvalil z křoví na bok a zasténal. Vypadal živě. To bylo dobré znamení.

„Co se tady do háje děje?“

Lekla jsem se a vzhlédla, protože jsem mluvčího poznala po hlase dřív, než jsem ho zahlédla. Misha. Vyšel ze stínu a zastavil se na osvětlené verandě. Byl ode mě příliš daleko, takže jsem ho neviděla moc dobře, ale i tak mi bylo jasné, že se tváří zklamaně a nevěřicně.

Misha se podíval na Claye, který ležel na zemi, pak na mě, na okno a pak znovu na mě.

„Chci to vůbec vědět?“ Vůbec mě nepřekvapovalo, že je tady. Věděla jsem, že je jen otázkou času, než mu dojde, že jsem se odplížila od ohniště a skončila tady.

Vyrůstali jsme spolu a procházeli stejnou výchovou a výcvikem od okamžiku, kdy jsem přišla do komunity. Byl u toho, když jsem si poprvé odřela koleno, protože jsem se s ním snažila držet krok – což mu přišlo k smíchu – a byl u toho, když se mi poprvé z bortil celý svět.

Misha vyrostl z rozkošného, pihovatého, zrzavého mouly v moc hezkého kluka. Když mi bylo šestnáct, byla jsem do něj asi dvě hodiny zamilovaná. A políbila ho.

Měla jsem za sebou velkou spoustu krátkodobých platonických lásek.

Misha byl ale víc než můj parták a nejlepší kamarád na celém světě. Byl to můj Ochránce, který se mnou byl od dětství spojený nesmírně silným poutem. Silným tak, že kdybych zemřela, umřel by i on. Ale kdyby zemřel první, pouto by se přerušilo a na jeho místo by nastoupil jiný Strážce. Vždycky mi to přišlo nespravedlivé, ale to pouto nebylo výhodné jen pro mě. Jeho poháněla síla, která žila v mém těle díky tomu, čím jsem, a schopnosti, které měl on jako Strážce, často vyvažovaly mé lidské stránky.

Svým způsobem jsme byli dvě strany jedné mince a já jsem porušila jakési vesmírné pravidlo, když jsem ho políbila. Podle mého otce spolu Ochránci a jejich svěřenci nesmějí nic mít. Údajně to souvisí s tím poutem, ale netušila jsem, co to vlastně znamená.

Co by to asi tak mohlo s poutem udělat? Jednou jsem se na to otce zeptala, ale ten se na mě jen přezíravě podíval, jako bych po něm chtěla, aby mi vysvětlil, jak se dělají děti.

Nic z toho ale nezmírnilo vztek, který jsem v tu chvíli cítila. „Mám to pod kontrolou.“ Kývla jsem směrem ke Clayovi, který sténal na zemi. Na jeho tváři jsem zahlédla drobné tmavé skvrny. Trny? Bože, doufám, že jsou to trny. „Jak je vidět.“

„To je tvoje práce?“ zadíval se na mě Misha.

„Jo.“ Clay se začal zvedat a já si založila ruce na prsou. „A vůbec mě to nemrzí. Nechápal, co znamená jedna pusa.“

Misha se otočil zpátky ke Clayovi. „Vážně?“

„Nekecám,“ potvrdila jsem.

Misha tiše zavrčel a zamířil ke Clayovi, který se konečně zvedl na kolena. Misha mu nekompromisně pomohl na nohy. Uchoopil ho za košili na zádech, zvedl ho ze země a otočil ho tak, aby k němu stál čelem. Když ho pustil, menší Strážce zavrával o krok vzad.

„Řekla ne a tys to ignoroval?“ udeřil na něj.

Clay zvedl hlavu. „Nemyslela to vážně...“

Misha se rychlostí blesku napřáhl a vrazil pěst přesně do středu Clayova tupého obličej. A tak se chlapec svalil na zem, toho večera už podruhé.

Zazubila jsem se.

„Stejně jako jsem tu ránu nemyslel vážně já?“ ujistil se Misha a dřepl si. „Když někdo říká ne, znamená to ne.“

„Do prdele,“ zakňučel Clay a zakryl si rukou půlku obličej. „Asi jsi mi zlomil nos!“

„To je mi jedno.“

„Proboha!“ Clay se začal zvedat, ale upadl zpátky na zadek.

„Měl by ses Trinity omluvit,“ nařídil Misha.

„Jéžiš, to je toho.“ Clay se s námahou postavil na nohy, otočil se ke mně a huhňavým hlasem prohlásil: „Promiň, Trinity.“

Zvedla jsem ruku a vztyčila prostředníček.

Misha s ním ještě neskončil. „Už s ní nikdy nepromluvíš. Ani se na ni nepodíváš. Ani se už nenadechneš jejím směrem,

rozumíš? Jestli jo, prohodím tě oknem znova a pak ti udělám něco ještě daleko horšího.“

Clay spustil ruku k tělu a já viděla, jak mu po tváři stéká tmavá krev. „Ty jsi mě ale neprohodil...“

„A tys to očividně nepochopil,“ zavrčel Misha. „*Prohodil* jsem tě oknem a příště ti udělám něco ještě horšího. Chápeš?“

„Jo.“ Clay si otřel rukou ústa. „Chápu.“

„Tak mi zmiz z očí.“

Clay vběhl zpátky dovnitř a zabouchl za sebou dveře.

„Musíš se vrátit dovnitř,“ řekl Misha chraplavě, vzal mě za ruku a vedl mě přes dvůr do stínu.

Nechala jsem se vést, protože jakmile jsme poodešli z dosahu světla lampy, neviděla jsem vůbec nic.

„Musíme o tom říct Thierrymu,“ řekla jsem, jakmile jsme vyšli na chodník, který vedl až k hlavnímu domu.

„To si piš, že o tom řeknu Thierrymu. Musí o tom vědět a Clay musí dostat víc než tenhle epický výprask.“

„Souhlas.“ Měla jsem sto chutí se vrátit a prokopnout Claye dalším oknem, ale nechala jsem to na Thierry, i když bylo jasné, že to povede k velmi nepříjemnému rozhovoru s mužem, který pro mě byl jako adoptivní otec.

Ale právě Thierry ze své pozice mohl udělat víc než já. Byl tady šéf. A to nejen vůdce klanu, ale i vévoda, který dohlížel na všechny ostatní klany a na mnoho základen ve Středoatlantské oblasti a údolí řeky Ohio. Byl zodpovědný za výcvik všech nových válečníků a za to, aby celá komunita zůstala v bezpečí a relativně skrytá.

Mohl se postarat o to, aby to Clay už nikdy víc neudělal.

Misha se zastavil, jakmile jsme byli v dostatečné vzdálenosti od Clayova domu. „Musíme si promluvit.“

Povzdechla jsem si. „Vážně teď nestojím o to, aby mě někdo poučoval. Vím, že to myslíš dobře, ale...“

„Jak jsi ho prohodila oknem?“ přerušil mě.

Zamračila jsem se a zvedla oči k Mishově tváři skryté ve stínu. „Strčila jsem do něj a pak... No, kopla jsem ho.“

Pustil mě a položil mi ruku na rameno. „Jak se ti podařilo ho prokopnout oknem, Trin?“

„No, víš, zvedla jsem nohu, jak nás učili na výcviku...“

„Tak jsem to nemyslel, ty chytrá,“ přerušil mě. „Jsi čím dál silnější. Mnohem silnější.“

Po páteři mi přeběhl mráz a roztančil se mi po kůži. Skutečně jsem byla čím dál silnější, ale myslela jsem, že budeme slít rok od roku oba, dokud...

Dokud co?

Z nějakého důvodu jsem si vždycky myslela, že až mi bude osmnáct, něco se změní, ale moje narozeniny byly před více než měsícem a my jsme byli pořád tady, utajení a dobře schovaní, a jen jsme čekali na okamžik, kdy mě otec povolá do boje.

V podstatě jsem nežila.

Misha taky ne.

Až příliš známý pocit nespokojenosti se na mě začal snášet jako těžká deka, ale já jsem ho zahнала.

Teď nebyl čas na to myslet, protože ve skutečnosti jsem sílila už nějakou dobu.

Taky jsem byla čím dál rychlejší, ale když jsem trénovala s Mishou, dokázala jsem to skrýt.

Dnes večer jsem se jen přestala ovládat.

Mohlo to ale dopadnout ještě mnohem hůř.

„Nechtěla jsem ho zrovna prokopnout oknem, ale jsem ráda, že jsem to udělala,“ řekla jsem a sklopila pohled k tmavému světlu, který jsem měla na sobě. „Vypadal... vyděšeně z toho, jak silná jsem.“

„Jasně, že jo, Trin, protože skoro všichni tady si myslí, že jsi jen člověk.“

Ale to já nejsem.

Nejsem ani částečně Strážce, což jsou skuteční superhrdinové, kteří loví padouchy. Tedy kdyby superhrdinové byli... no... chrliči.

Ještě před deseti lety se na strašidelné sochy zdobící mnoho kostelů a různých budov po celém světě pohlíželo jen jako na

zajímavé architektonické prvky, ale pak Strážci vystoupili z utajení a ukázali světu, že mnohé z těchto soch jsou ve skutečnosti živá, dýčající stvoření.

Po počátečním šoku si lidé uvědomili, že Strážci jsou jen další živočišný druh, a přijali je. Tedy většina lidí. Existovali i fanatici jako církve Božích dětí, kteří věřili, že existence Strážců je znamením konce světa nebo nějaké jiné pakárny, ale většině lidí Strážci nevadili. Občas vypomohli policii, když narazili na člověka páchajícího zločiny, ale většinou je zajímali horší zločinci.

Démoni.

Veřejnost ani netušila, že démoni existují, jak vypadají a kolik různých druhů existuje. Ani že mnozí démoni se mezi ně vmísili tak dobře, že byli dokonce zvoleni do vládních funkcí a mají velkou moc a vliv.

Většina lidí věřila, že démoni jsou bytosti z biblických mýtů, protože jakési vesmírné pravidlo vyžadovalo, aby lidstvo o démonech nic nevědělo a soustředilo se na nezpochybnitelnou myšlenku slepé víry.

Lidská víra v Boha a v nebe musí pramenit z čistých úmyslů, a ne ze strachu z toho, že je nějaká nadpřirozená bytost potrestá, když věřit nebudou. Kdyby lidstvo někdy zjistilo, že peklo skutečně existuje, všechno by šlo rychle do kopru pro všechny, včetně Strážců.

Je tedy na Strážcích, aby démony zahnali a drželi lidstvo v nevědomosti, aby lidé mohli žít a rozvíjet svou svobodnou vůli a všechny tyhle srandy.

Alespoň tak nás to učili, tak jsme tomu věřili. Když jsem byla mladší, nechápala jsem to. Přece kdyby lidstvo vědělo, že démoni existují, mohlo by se bránit.

Kdyby věděli, že například zabití jiného člověka jim skutečně zajistí jednosměrný lístek do pekla, mohli by se začít chovat správně, jenže pak by jejich činy nemusely být z jejich vlastní svobodné vůle.

Thierry mi to jednou vysvětloval. Lidstvo musí vždy mít možnost chovat se podle své svobodné vůle, a to beze strachu z následků.

Strážci z Potomacké vysočiny, rodového sídla moci Středoatlantských klanů a klanů z údolí řeky Ohio, kde se cvičili bojovníci k ochraně lidských měst a boji proti stále rostoucí populaci démonů, však měli i jiný úkol než jen výcvik bojovníků.

Schovávali mě.

Téměř nikdo v naší komunitě o tom nevěděl. Ani Clay s těmi jeho pitomými rozcuchanými vlasy. Ani nevěděl, že vidím duchy a zjevení, a ne, opravdu to není totéž. Na prstech jedné ruky bych spočítala, kolik z nich znalo pravdu. Misha, Thierry a jeho manžel Matthew a Jada. Nikdo další.

A tak to mělo zůstat navždy.

Většina Strážců mě považovala za obyčejného lidského sirotka, kterého se Thierrymu a Matthewovi zželelo, ale já jsem k normálnímu člověku měla opravdu daleko.

Lidskou polovinu mám po mámě. Pokaždé, když se podívám do zrcadla, vidím ji. Mám po ní tmavé vlasy a hnědé oči, stejně jako olivový odstín pleti, který je důkazem jejích sicilských kořenů. Mám i její obličej. Velké oči. Možná až moc velké, protože leckdy vypadám vyděšeně, i když nejsem. Mám její vysoké lícní kosti a drobný nos, který se na konci mírně stáčí na jednu stranu. Mám také její široká ústa, která často prozrazují, co si myslím, aniž bych chtěla.

Ale to není jediné, co jsem podědila z matčiny strany. Dostala jsem i její mizerné geny.

Co se týče mé nelidské stránky... No, při *pohledu* na mě by nikdo neuhádl, kdo je mým otcem.

Ani v nejmenším mu nejsem podobná.

„Člověk nedokáže Strážce odrazit ani odkopnout. Ani o kousíček,“ řekl Misha nahlas to, co ví každý. „Neříkám, že to neměla dělat, ale musíš si dávat pozor, Trin.“

„Já vím.“

„Fakt?“ zeptal se tiše.

Dech se mi zadrhl v hrdle. Zavřela jsem oči. Věděla jsem to. Bože, jak dobře já to věděla. Clay si to zasloužil, a zasloužil by si toho ještě víc, ale já si musím dávat pozor.

A i když se Thierry o tom incidentu s Clayem dozvědět musí, protože pokud se takhle choval ke mně, s největší pravděpodobností jsem nebyla jediná, měl dost co řešit i bez toho.

Od chvíle, kdy v lednu zemřel vůdce klanu Strážců ve Washingtonu, tu byla dost napjatá situace. Probíhala tady spousta schůzek za zavřenými dveřmi (ještě víc než obvykle) a já jsem zaslechla – no dobře, tak odposlechla –, jak Thierry mluví o stupňujících se útocích, a to nejen na základny, ale i komunity téměř tak velké jako ta naše, což bylo vzácné.

Jen pár týdnů zpátky se démoni přiblížili až těsně k našim hradbám. Ta noc...

Ta noc byla zlá.

„Myslíš, že Clay něco řekne?“ zeptala jsem se.

„Pokud není úplný pabl, tak ne.“ Misha mi položil ruku kolem ramen a přitáhl si mě k sobě. Zabořila jsem mu obličej do hrudi. „Nejspíš nic neřekne. Ze strachu.“

„Ze mě,“ zazubila jsem se.

Čekala jsem, že se Misha zasměje, ale místo toho jsem ucítila, jak mi položil bradu na hlavu. Uplynula dlouhá chvíle. „Většina zdejších Strážců netuší, co tu skrýváme. Nesmí zjistit, co jsi zač.“ Říkal to, co jsem já ale věděla odjakživa. „Nikdy se to nesmí dozvědět.“

Probudila jsem se, zalapala po dechu a prudce se posadila na posteli. Za hradbami byli démoni.

Neozývaly se žádné sirény varující obyvatele, aby hledali úkryt, jak to mělo v takových situacích být. V celém domě bylo ticho jako v hrobce, ale já jsem věděla, že jsou poblíž. Říkal mi to jakýsi vnitřní démonský radar.

Měkká záře hvězd nalepených na stropě nad mou postelí pohasla, když jsem rozsvítila noční lampičku a rychle vstala z postele.

Spěšně jsem si natáhla černé tepláky a tílko, protože jít prohledávat okolí ve spodním prádle s nápisem *Pojď na věc* na zadku nebyl zrovna nejlepší nápad.

Chodit ven byl vůbec špatný nápad, ale nedovolovala jsem si o tom přemýšlet.

Obula jsem si běžecké tenisky, vzala si z prádelníku železné dýky, které mi dala Jada k osmnáctým narozeninám, a tiše se vykradla na jasně osvětlenou chodbu. Všechna světla v domě zůstala rozsvícená pro případ, že bych uprostřed noci dostala hlad. Nikdo si nepřál, abych při svém mizerném vnímání hloubky zakopla a srazila si vaz při pádu ze schodů, takže celý dům svítil jako maják.

Nedokázala jsem si ani představit, kolik jsme platili za elektřinu.

Chladný kov dýk se mi v dlaních zahřál. Tiše jsem seběhla ze třetího patra do přízemí a spěchala ven, dřív než někdo, konkrétně můj všudypřítomný stín, zjistí, že tu pobíhám.

Misha by se zbláznil, kdyby mě tu přistihl, zvláště po tom, co se předešlou noc stalo s Clayem.

Thierry taky.

Tenhle měsíc se ale démoni k našim zdem přiblížili už podruhé. Minule jsem udělala přesně to, co se ode mě očekávalo. Zůstala jsem ukrytá v Thierryho domě, který byl postavený spíš jako pevnost než cokoli jiného, střežená nejen Mishou, ale celým klanem Strážců, kteří byli ochotni položit život za můj, i když nevěděli, že vlastně hlídají mě.

Ta noc si vyžádala dvě oběti. Jeden vyšší démon je vykuchal svými ostrými drápy a rozsápal tak strašným způsobem, že z nich nezbylo téměř nic, co by mohli pohřbít, natož ukázat pozůstalým.

Nedopustím, aby se to stalo znovu.

Když jsem dělala, co se po mně chtělo, co se ode mě očekávalo, téměř vždy to skončilo tak, že na mou nečinnost doplatil někdo jiný.

Byla to daň za moje bezpečí.

Doplatila na to dokonce i moje máma.

Vyklouzla jsem zadními dveřmi a rozběhla se ke zdi vlevo, k části, o které jsem věděla, že nebude tak bedlivě střežená jako ta přední. Chladný vzduch voněl začátkem léta v horách. Slabá záře pouličních i solárních lamp už pohasla a opuštěné prostranství se ponořilo do naprosté tmy. Moje oči se tmě nepřizpůsobily. V noci to nešlo nikdy. Ale já jsem tuhle cestu znala jako své boty, protože jsem za ta léta strávená tady prozkoumala téměř každý kousíček té několik kilometrů dlouhé a široké osady. Nepotřebovala jsem ty své mizerné oči, mohla jsem přidat do kroku navzdory hustému porostu stromů. Vítr mi z tváře odfoukl několik pramenů dlouhých tmavých vlasů. Když jsem obešla poslední z prastarých jilmů, věděla jsem přesně, kolik metrů od hradby stojím, i když jsem to v té tmě neviděla.

Patnáct.

Samotná hradba byla obrovská, vysoká jako šestipatrová budova. Když jsem se ji pokusila přeskočit poprvé, narazila jsem do ní jako moucha do čelního skla.

Dost to bolelo.

Dostat se přes ni mi zabralo několik desítek pokusů a nejméně dvakrát tolik, než se mi to podařilo úspěšně zopakovat víckrát po sobě.

Zapřela jsem se a tělo mi zaplavila exploze moci a síly. Přehodila jsem si za běhu dýku do jedné ruky, a když jsem byla asi pět metrů od zdi, skočila jsem.

Byl to pocit, jako bych vzlétla.

Příval vzduchu, stav beztlíže a nic než tma a slabé mihotání světla na obloze. Na několik drahocenných vteřin jsem byla volná.

A pak jsem narazila do zdi těsně pod vrcholem. Plácla jsem volnou dlaní o hladký beton nahoře a zachytila se. Několik vteřin jsem tam zůstala nejistě viset, až mě svaly v paži začaly pálit, ale pak jsem se skrčila, přitáhla a vyhoupla se nahoru.

Ztěžka jsem oddechovala a vyklepávala si protestující svaly v levé paži. Pak jsem vzala do obou rukou dýku a napínala sluch, abych v té tmě vytyčila, kde se to odehrává.

Tamhle.

Naklonila jsem hlavu doprava. Někde u vchodu jsem zaslechla tiché mužské hlasy. Strážci. Přestože měli smysly vyvinuté právě na přítomnost démonů, zatím o nich nevěděli. Já mám ale smysly ještě citlivější. Bylo mi jasné, že je otázkou sotva několika minut, než si Strážci démonů všimnou.

Měla jsem na výběr.

Vyhlásit poplach a poslat Strážce do zalesněných kopců v okolí. Byla tu velká šance, že se někomu něco stane, nebo ho to možná bude i stát život. Ale Thierry to po mně chtěl a Misha na to měl dohlédnout.

Už jsem to tak udělala mnohokrát, v různých situacích, a všechny skončily stejně.

Já vyvázla bez jediného škrábnutí a někdo jiný přišel o život.

Nebo to můžu tentokrát udělat jinak a o demony se postarat dřív, než jim vůbec dojde, s čím mají tu čest.

Byla jsem rozhodnutá, už když jsem vycházela z domu.

Skok z hradby na zem by pro mě znamenal zlomeninu jedné nebo dvou kostí, a protože už jsem tu zkušenost měla, opatrně jsem se po úzké římse posouvala k místu, kde jsem věděla o stro-
mě (i když jsem ho neviděla), který sahal až ke zdi. Zastavila jsem se o šest metrů dál vlevo, zhluboka se nadechla, zamumlala krátkou modlitbu a přikrčila se ke skoku. Svaly na nohou se mi napjaly. Pevně jsem sevřela dýky.

Raz. Dva. Tři.

Skočila jsem do prázdna, zvedla dýky vysoko nad hlavu a přitáhla si kolena k břichu. Jakmile jsem ucítila první jemný dotyk listí, prudce jsem narovnala nohy a vši silou švihla dýkami směrem dolů. Jejich děsivě ostré čepele se zaryly hluboko do kůry a já klouzala po kmeni stromu, dokud jsem se nohama nezastavila o silnou větev.

Ztěžka jsem vydechla, vytrhla dýky, klekla si a po hmatu hledala cestu. Zavřela jsem oči a nechala se vést instinktem. Sklouzala jsem z větve, přistála v podřepu a chvíli tak bez hnutí zůstala. Pak jsem se postavila a vyrazila vlevo, hlouběji do lesa. Nechávala

jsem se vést rostoucím tlakem v zátylku. Asi po sto metrech jsem se zastavila na mýtině, jejímž středem protékal úzký potok, matně osvětlené stříbřitou měsíční září. Rozhlédla jsem se kolem sebe a zhluboka se nadechla silné vůně úrodné hlíny. Náhle mi ramena ztěžkla tísnivým pocitem. Zrychlil se mi tep.

Tiskla jsem rukojeti dýk a prohlížela jsem si stíny, které se k sobě choulily mezi stromy. Mžourala jsem na ně a připadalo mi, že pulzují. Cítila jsem nutkání vyrazit vpřed, ale věděla jsem, že nemám věřit vlastním očím. Stála jsem bez hnutí a jen vyčkávala...

Křup.

Za mnou praskla větvička. Prudce jsem se otočila a švihla dýkou ve vysokém oblouku.

„Ježišmarja,“ zavrčel čísi hlas a vzápětí mi zápěstí sevřela tvrdá, teplá ruka. „Málem jsi mi usekla hlavu, Trin.“

Misha.

Zamžourala jsem na něj přimhouřenýma očima, protože jsem ve tmě nedokázala rozeznat jeho tvář. „Co tady děláš?“

„Děláš si srandu?“ Nepustil mou ruku, ani když se kolem nás rozvířil vzduch. Misha se sklonil a to jediné, co jsem dokázala rozeznat, byly jeho zářivě modré oči. „Co děláš uprostřed noci ozbrojená venku?“

Ted' už nemělo smysl lhát. „Jsou tu démoni.“

„Cože? Já žádné necítím.“

„To neznamená, že tu nejsou. Já je cítím,“ odsekla jsem a vytrhla se mu. Pustil mě. „Jsou blízko, i když ty je ještě necítíš.“

Misha chvíli mlčel. „O důvod víc, proč bys měla být kdekoli jinde než tady.“ V jeho hlase byl slyšet vztek. „Sama to dobře víš, Trinity.“

Kůže mě úplně svrběla podrážděním. Odvrátila jsem se od něj a dost zbytečně se zahleděla mezi stíny, jako bych mohla zázračně přimět oči, aby mi fungovaly lépe. „Už mě nebaví být rozzumná a dělat jen to, co *sama dobře vím*, že bych měla, Misho. Když to dělám, lidi umírají.“

„Ale ty žiješ dál. Na ničem jiném nezáleží.“

„To je přece strašně špatně. To nemůže být jediná věc, na které záleží.“ Málem jsem si dupla, ale nějak se mi podařilo se ovládnout. „A ty víš, že umím bojovat. Umím bojovat líp než vy všichni.“

„Snaž se to s tou sebedůvěrou nepřehánět, Trin,“ usadil mě tónem suchým jako poušť.

Ignorovala jsem ho. „Něco se tady děje, Misho. Je to podruhé během jednoho měsíce, co se démoni přiblížili k hradbám. Kolik komunit napadli v posledních šesti měsících? Přestala jsem počítat, když to už začaly být desítky, ale člověk nemusí být génius, aby si uvědomil, že útočí čím dál blíž a pokaždé, když se jim někde podaří prolomit hradby, je vidět, že něco hledají. Pročesávají to tam.“

„Jak to víš? Zase jsi odposlouchávala Thierryho?“

Věnovala jsem mu krátký úsměv. „Je jedno, jak to vím. Něco se děje, Misho. A ty to víš taky. Démoni někdy útočí na menší komunity ve městech, ale nejsou tak hloupí, aby se pokusili přepadnout místo, jako je tohle. Až na to, že jinde už to párkrát udělali.“

Chvilí mlčel. „Myslíš, že o tobě vědí? Že hledají tebe?“ zeptal se a mně po zádech jemně přeběhl mráz. „To nejde. Nemůžou vědět, že existuješ.“

Žaludek se mi sevřel úzkostí. „Všechno jde,“ připomněla jsem mu. „Sama jsem toho živým důkazem.“

„Tak ještě jednou: jestli máš pravdu, tak tohle je to poslední místo, kde bys měla být.“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Já to viděl!“ utrl se na mě.

„To jsi nemohl vidět.“ Podívala jsem se za sebe a zadívala se zhruba na místo, kde stál. „Stojíš za mnou.“

„Zrovna jsi říkala, že všechno jde.“

„No jo,“ zamumlala jsem.

Misha si povzdechl tak mocně, až jsem se divila, že se stro-my kolem nás nezačaly kymáčet. „Kdyby tvůj otec věděl, že jsi tady...“

Smíchy jsem chrochtla jako selátko. „Toho tak asi zajímám.“
„To nevíš, třeba jo,“ opáčil Misha. „Třeba nás sleduje právě teď.
A mohl tě klidně včera večer vidět s Clayem...“

„Ale fuj, no tak. To neříkej.“

„Já jen že...“ Odmlčel se.

Už to cítil taky.

Věděla jsem to, protože šeptem zaklel a pocit tlaku na mém zátylku vystřídal ostré mravenčení, které se rozšířilo až mezi lopatky.

Démoni jsou tu.

„Když ti řeknu, ať se vrátíš dovnitř, poslechněš?“ zeptal se Misha, když vstupoval do měsíčního světla. Stříbřitá záře se mu zaleskla na břidlicově šedé kůži a velkých křídlech. Z kaštanově hnědých kadeří mu vystupovaly dva zatočené rohy.

Uchechtla jsem se. „Hádej.“

Misha si povzdychl. „Nenech se zabít, rád bych žil dál.“

„Ty se nenech zabít,“ utrhla jsem se na něj a bedlivě si prohlížela stále se zvětšující stíny. „Dost nerada bych skončila spojená s někým cizím.“

„No to by byla hrůza,“ zamumlal, napřímil se a široce se rozkročil. „Zatímco já bych byl jen pod drnem.“

„No, kdybys byl pod drnem, tak už by tě nic netrápilo,“ podotkla jsem. „Protože bys byl, víš jak... mrtvý...“

Misha zdvihl jednu masivní ruku s drápy a já ztichla. „Slyšíš to?“

Nejprve jsem neslyšela nic než vzdálený hlas nějakého ptáka nebo možná čupakabry. Byli jsme v horách Západní Virginie, tady bylo možné cokoli. Ale pak jsem to uslyšela – šustění keřů a polámaných větví a jakési zlověstné bzučení a cvakání zubů. Po celých pažích mi naskočila husí kůže.

Takový zvuk čupakabra nevydává. Rozsvítily se reflektory umístěné vysoko na stěně a zalily les silným modrobílým světlem, což signalizovalo, že demony cítí už i Strážci na hradbách.

A mě tu nejspíš někdo načapá a já budu mít pořádný průšvih.
No, na to už bylo pozdě.

Šustění zesílilo a stíny mezi stromy jako by se pokřivily a rozšířily. Všechny svaly v mém těle se napjaly. Hned v příštím okamžiku se démoni vyřítili z křoví a rozběhli se po mýtině. Byly jich desítky.

A byli to zuřivci.

DRUHÁ KAPITOLA

Zuřivce jsem ještě nikdy neviděla, jen jsem o nich četla ve škole a občas o nich slyšela mluvit ostatní Strážce. Nic z toho, co kdy popisovali, tyhle tvory nevystihovalo.

Byli jako krysy – obrovské krysy bez chlupů, které běhaly po dvou, s tesáky, které by jim mohl závidět i velký bílý žralok, a drápy, které dokážou proříznout i Strážcovu kamennou kůži.

„To je slušná nálož nočních můr,“ zamumlala jsem.

Misha zafuněl smíchy.

Zuřivci jsou mrchožrouti, démoni, kteří se živí slabými lidmi a mrtvolami zvírat a vůbec čímkoli mrtvým. Neútočí na osady Strážců.

„Něco tu nehraje,“ zašeptal Misha, kterému zjevně proběhlo hlavou totéž, co mně. „Ale to je teď jedno.“

Bylo.

Nejméně šest z nich šlo přímo po Mishovi, protože viděli a cítili, že je Strážce. A co já? Mě v podstatě ignorovali, nejspíš proto, že po čichu jsem jim přišla jako ten nejobyčejnější člověk.

To byla jejich první a poslední chyba.

Boj nablízko pro mě není zrovna snadný, protože mé zorné pole tvoří všehovšudy jediný úzký pruh, takže jsem musela být opatrná. Musela jsem na to jít chytře a držet si odstup.

Misha vystřelil vpřed a roztočil se. Jedním z křídel sejmul nejbližšího zuřivce, odrazil ho o několik kroků dozadu a drápy

zabořil do hrudi dalšího. Z toho čvachtavého křupnutí se mi obrátil žaludek.

Další zuřivec se odrazil silnýma nohama a vznesl se do vzduchu. Mířil přímo na Mishova záda. Nechala jsem se vést dlouho cvičeným instinktem. Napřáhla jsem se a hodila jednu dýku. Zasáhla cíl přesně a zaryla se hluboko do zuřivcovy hrudi. Ten vykřikl, zřítíl se a na bok dopadl už mrtvý.

Misha se ke mně otočil s mírně pootevřenými ústy. „Jak to děláš?“

„Jsem výjimečná.“ Přehodila jsem si druhou dýku do pravé ruky. „A dalšího máš těsně za sebou.“

Otočil se, chytil ho a vši silou toho nebožáka zarazil do tvrdé země.

Můj hod nožem upoutal pozornost několika dalších zuřivců. Jeden z nich se oddělil od skupiny a za silícího cvakavého bzučení se rozběhl přímo na mě. Švihl po mně, já se sklonila a cítila, jak mi vzduch zvířený jeho máchnutím čechrá vlasy. Narovнала jsem se těsně za démonem, vykopla a trefila ho do zad. Zuřivec dopadl na zem a překulil se, ale já jsem mu nedala čas se vzpamatovat. Jeho vzteklé zakvílení jsem utnula jediným bodnutím železné dýky.

Otočila jsem se, ale ocas druhého zuřivce jsem neviděla, dokud mi nenarazil do nohy. Vypískla jsem a odskočila. Tu tlustou, gumovou kůži jsem jasně cítila i přes tepláky.

„Ale proboha, ty máš i ocas,“ zasténala jsem a oklepala se. „Všichni máte ocasy. Já se pozvracím.“

„Nepočkalo by to?“ ozval se Misha někde za mnou.

„Nic neslibuju.“ Znovu jsem se zachvěla, uskočila stranou a otočila se, abych mohla vrazit dýku do hrudi dalšího zuřivce. Postříkala mě horká sprška démonovy krve. „Ach jo, teď se budu muset osprchovat!“

„Bože můj, ty jsi ale ufnukaná.“

Zazubila jsem se a vrhla se doprava, k rychle se rozkládajícímu tělu zuřivce, kterého skolila moje první dýka. S bušícím srdcem jsem mu ji vytáhla z hrudi a pak se rozhlédla po mytíně. Zbývalo jich šest. Udělala jsem krok vpřed.

„Vedle tebe!“ vykřikl Misha.

Hrudník mi zalila panika a já se prudce otočila. Uskočila jsem dozadu a jen o vlasek jsem se vyhnula švihnutí drápů. Kdyby mě zasáhl, bylo by to špatné – moc špatné. Jakmile by byla prolita moje krev, okamžitě by ucítili její vůni a pochopili, co jsem zač.

Propadli by šílenství. Hladovému běsnění.

To stvoření se na mě vrhlo s ústy dokořán. Když jsem mu vrazil dýku do hrudi, zalil mě závan zkaženého dechu. „Cos to proboha sežral?“

„To nejspíš nechceš vědět,“ hekl Misha.

Pravda.

Otočila jsem se přesně v okamžiku, kdy se ke mně vrhl další zuřivec. Do žil se mi vlil adrenalin a já se náhle začala bezděčně usmívat.

Ten pocit byl mnohem lepší než líbání. Laškovně jsem si pohodila dýkami, jen tak na efekt, udělala krok dopředu...

A vtom přede mnou přistála obrovská masa čehosi s takovou razancí, až se otřásla země i jilmy kolem.

Přesně tak mi to zpočátku připadalo, jen jednoditá masa především rozzuřeného vzteku, a to tak silného, že v lese působil jako cosi zcela hmatatelného. Roztáhlo to šestimetrová křídla a zakrylo mi tak výhled téměř na všechno.

A pak se mi podařilo zaostřit. Uviděla jsem zrzavé vlasy po ramena a srdce se mi sevřelo. Matthew.

Matthew byl nejen Thierryho manželem, ale také zástupcem velitele tady v rodovém sídle, který se zodpovídal pouze Thierrymu.

Podíval se na mě přes rameno. Jeho rysy jsem viděla rozmazaně, ale o hněvu v jeho hlase nemohlo být pochyb. „Prosím, řekni mi, že mám halucinace a ty tu ve skutečnosti nestojíš.“

Rozhlédla jsem se kolem. „No...“

„Odved' ji zpátky do domu,“ zahřměl Matthew. Kolem nás přistálo několik dalších Strážců, což působilo jako drobné zemětřesení. „Jestli si věříš, že něco takového skutečně zvládneš, Misho.“

Ajaj.

Misha upustil zuřivce na zem a pak jako by zmizel z místa, kde stál.

Otevřela jsem pus, abych se ho zastala a také poukázala na to, že mě odsud nemusí odnášet, ale výjimečně jsem rozumně zase sklapla.

Pak ale Matthew, který pro mě byl něco jako druhý adoptivní táta, promluvil znovu. „Vždyť jsme o tom mluvili už tolikrát, je to pořád dokola.“

A já zas nerozumně promluvila. „Zvládla bych je sama. Jak je vidět.“

Matthew se ke mně otočil a já jsem uviděla ty modré oči, které hořely horko těžko zadržovanou zuřivostí. „Máš štěstí, že jsem tu já a ne Thierry.“

To měl nejspíš pravdu.

Misha najednou stál vedle mě a já jsem neměla moc na vybranou. Objal mě kolem pasu a přikrčil se. Všechno, co jsem ještě chtěla říct, se ztratilo v přívalu chladného vzduchu a noční oblohy.

Bylo mi jasné, že mám velký průser. Obrovský.

Misha se mnou nemluvil.

Seděl v obývacím pokoji, dlouhé nohy hozené na gauči, ruce složené na prsou. Jeho tělo zabíralo všechny tři polštáře. Sledoval reklamu na nějakou úžasnou pánev, jako by to byla ta nejzajímavější věc, jaká se kdy na obrazovce objevila.

Přecházela jsem za pohovkou sem a tam, celá napjatá. Mohla jsem se schovat v ložnici a předstírat, že spím, ale to by bylo zbabělé. A nemělo smysl odkládat tu rozsáhlou přednášku, která mě čekala.

Před televizí se prudce pohnulo cosi rozmazaného. Misha na to nereagoval, tak jsem přimhouřila oči. Byl to Burák, můj tak trochu kamarád, i když ne tak docela živý? Neviděla jsem ho už celý den a noc. Jen bůh ví, co kde prováděl.

Kdesi v obrovském domě se otevřely dveře a po několika vteřinách se zabouchly. Zastavila jsem se. Teprve teď se na mě Misha podíval. Zvedl obočí.

Na chodbě před obývacím pokojem se ozvaly těžké kroky. Otočila jsem se ke kamennému oblouku, který ústil na chodbu. Vešel Thierry a přes holou hlavu si přetahoval čistou košili. Byl ještě příliš daleko na to, abych z výrazu jeho tmavě hnědé tváře dokázala něco vyčíst. Matthew byl hned za ním, jen nepatrně menší a útlejší. Sepjala jsem ruce.

„Chci ti říct hned několik věcí, ale nejdřív chci něco vědět,“ ozval se Thierryho hluboký hlas. „Co ksakru dělala za hradbou?“

Otevřela jsem ústa.

„Nemám tušení.“ Misha sundal nohy z pohovky, posadil se a otočil, aby viděl na Thierryho. „V klidu jsem spal a ona se vyplížila ven.“

Sklapla jsem a přemýšlela, jak přesně Misha zjistil, že jsem za hradbami, jestli spal. Naše pouto ho na to upozornit nemohlo. Tak to nefungovalo.

„Je tvojí povinností neustále vědět, kde se nachází,“ odpověděl Thierry. „I ve spánku.“

„To nezní moc pravděpodobně,“ skočila jsem jim do toho. „A hradbu jsem přelezla já, takže nevím, proč se na moje důvody ptáš jeho.“

Thierry se ke mně pomalu otočil. Jak byl najednou blíž, viděla jsem jeho ztuhlé rysy a přivřené oči.

Aaa! Asi jsem měla mlčet.

„Je tvůj Ochránce. Měl by vědět, kde jsi.“ Aniž bych se na Mishu podívala, cítila jsem, jak se mi jeho pohled zavrtává do zad.

„Nemůže za mě být zodpovědný, když...“

„Myslím, že úplně nechápeš jeho roli. Ano, je za tebe zodpovědný *pořád*. Ať už spí nebo bdí, na tom nezáleží,“ přerušil mě Thierry a Matthew se opřel o opěradlo pohovky. „Proč jsi byla za hradbami, Trinity?“

Vysvětlila jsem to – dnes večer snad už potisící. „Probudilo mě, že jsou poblíž démoni. Cítila jsem je...“

„Ve spánku?“ zeptal se Matthew, zrzavé obočí pochybovačně zamračené. Přikývla jsem a on se podíval na Thierryho. „To je novinka.“

„Ne tak docela,“ opravila jsem ho. „Už když přišli posledně, ucítila jsem je uprostřed noci. I tenkrát mě to probudilo.“

„A tu noc jsi udělala to, co jsi věděla, že udělat máš,“ doplnil Thierry. „Zůstala jsi uvnitř, kde...“

„Kde jsem v bezpečí. Víím.“ Cítila jsem, jak ve mně roste pocit frustrace. „A té noci zemřeli dva Strážci.“

„Nezáleží na tom, kolik nás zemře.“ Thierry udělal krok směrem ke mně. „Není nic důležitějšího než tvoje bezpečí.“

Prudce jsem se nadechla. „Umím bojovat. A líp než většina Strážců! Cvičím se v tom od chvíle, kdy jsem se naučila chodit, ale očekává se, že budu sedět a dloubat se v uchu, zatímco ostatní budou umírat? A neříkej, že na jejich životech nezáleží. Už mě to nebaví poslouchat.“ Ruce se mi sevřely v pěst. „Na Mishově životě záleží. Na Matthewově životě záleží. Na tvém životě záleží! Na všech tady záleží.“ S výjimkou Claye, ale to už byl detail. „Už mě nebaví sedět a nic nedělat, zatímco ostatní kolem mě umírají. Umírají, když poslušně dělám, co mám. Umřela tak i moje máma...“ přerušila jsem sama sebe prudkým nádechem.

V místnosti bylo takové ticho, že by člověk slyšel i jehlu spadnout.

Atmosféra se úplně změnila. Misha se zvedl, jako by se chystal ke mně přijít, ale já o krok ustoupila. Nechtěla jsem, aby se mě dotknul. Nestála jsem o jeho soucit ani empatii.

Nechtěla jsem nic jiného než dělat to, pro co jsem se narodila. Bojovat.

Thierry celý zjhl, včetně hlasu. „Za její smrt nemůžeš.“

No, tak... To byl jeho názor. Ne objektivní fakt.

„Vím, že chceš pomáhat,“ pokračoval, „a vím, že jsi vycvičená a dobrá, ale, Trinity... musíš být opatrná kvůli svému zraku, obzvláště v noci.“

Páteř jako by se mi změnila v ocel. „Dobře vím, jak v noci vidím, i tak jsem ale zvládla nakopat několika démonům zadky. To zvládnou kdykoli.“

Všichni jsme věděli, že je to lež, protože jednoho dne mě můj zrak zastaví.

Zabrání mi dělat spoustu věcí, což tak trochu zruší celou tu moji ultra výjimečnost.

Ale nebude to dnes. Ani zítra.

Zvedla jsem hlavu. Matthew a Thierry si vyměňovali bezradné pohledy. „Jednou mě otec povolá a ať už mě bude chtít do jakéhokoli boje, pochybuju, že se bude odehrávat jen ve dne. A můj zrak je navíc na nic i přes den. To se nezmění. Proto trénuju osm hodin denně a neustále cvičím. Měla bych bojovat a získávat reálné zkušenosti, dokud pro mě nepošle.“

Thierry se odvrátil a přešel si rukou po hladké hlavě. Misha se konečně rozhodl promluvit. „Neměla sebemenší problém,“ řekl a byla to pravda asi na devadesát devět procent. Toho jednoho zuřivce jsem si nevšimla, dokud nebylo pozdě. „Vedla si vážně skvěle.“

Věnovala jsem mu široký, zářivý úsměv.

Střelil po mně pohledem. „A asi bychom měli získávat zkušenosti v reálném boji.“

Matthew pozorně sledoval svého muže. Ten si povzdechl a založil si ruce na prsou. „Na takovou diskuzi už je trochu pozdě,“ prohlásil.

I když bych v ní moc ráda pokračovala, chtěla jsem se pustit ještě do jiné, která mi připadala mnohem důležitější. „Nepřipadá vám strašně divné, že se tu objevili zuřivci? Ještě nikdy jsem je neviděla, jsou mimochodem fakt nechutní, ale myslela jsem si, že jsou to mrchožrouti. Jedni z nejnižších.“

„Jsou,“ odpověděl Thierry a podíval se na Matthewa. „Nemají tady na povrchu co dělat. Ani trochu sem nezapadají.“

Kvůli stejnému vesmírnému pravidlu, které zapovídá prozradit lidem, že démoni jsou skuteční, smějí na povrch jen ti, kteří dokážou s lidmi splynout. Poměrně dost jich vypadá na první pohled dokonale lidsky. Obří krysy chodící po zadních mezi ně rozhodně nepatří.

„A nejen to, zuřivci jsou obvykle příznakem mnohem většího problému,“ dodal Matthew. „Tam, kde jsou zuřivci, jsou téměř vždycky i vyšší démoni.“

Srdce se mi málem zastavilo. Tuhle drobnost nás nejspíš učili ve škole, ale já na ni zapomněla. Podívala jsem se na Mishu, který vypadal stejně nesvůj jako já.

Vyšší démoni jsou velký špatný.

Mají širokou škálu schopností. Někteří dokážou přimět lidskou mysl k moc, moc špatným věcem. Jiní dokážou přivolávat oheň a dštít síru, měnit svou podobu, v jednu chvíli být člověkem a hned vzápětí zvířetem.

Mnozí z nich pochází z dob biblických příběhů. A žádnému z nich nedělá problém zabít Strážce.

A pokud přítomnost zuřivců znamenala, že se poblíž nachází vyšší démon, měli jsme pořádný problém.

Zkřížila jsem ruce na hrudi a skoro jsem se bála zeptat, protože jsem tušila odpověď. „Myslíte, že o mně může vědět nějaký vyšší démon?“

Thierry zaváhal. „Všichni tvého druhu vyhynuli, Trinity. Do posledního. Kdyby nějaký vyšší démon věděl, že jsi tady, ty hradby už by dávno nestály. Kdyby se k tobě snažil dostat, nezastavilo by ho nic.“

Na příjezdové cestě byl duch.

Už zase.

Asi mohlo být i hůř. Ale útok zuřivců se odehrál před dvěma dny a naše hradby dosud neprolomil žádný vyšší démon s úmyslem mě pozřít.

Doslova pohltil.

I se svými mizernými očima jsem věděla, že postava krácející před živým plotem lemujícím širokou příjezdovou cestu je vážně hodně mrtvá. Věděla jsem to hlavně proto, že její tělo neustále publikovalo jako obraz staré televize se špatnou anténou.

Rozhodně to nebylo zjevení. Za svých osmnáct let jsem jich viděla dost na to, abych poznala rozdíl. Muž pode mnou ve zlatém tričku ještě nepřešel na druhý břeh.

Zjevení jsou zesnulí lidé, kteří uviděli světlo – téměř pokaždé tam bylo světlo –, odešli do něj a pak se z nějakého důvodu vrátili.

Obvykle chtějí předat nějaký vzkaz nebo se jen ujistit, že se jejich blízkým daří dobře.

Klekla jsem si na římsu Velké síně, jednou rukou jsem se chytla drsného okraje střechy a druhou jsem položila na rameno chrliče vedle sebe. Z kamenné kůže sálalo teplo a hřálo mě do dlaně. Zamžourala jsem přes sluneční brýle a naklonila se tak daleko, jak jen to šlo, aniž bych se po hlavě zřítíla ze střechy. Velká síň byla téměř stejně vysoká jako hradby a nejméně o dvě patra vyšší než Thierryho dům.

Sledovala jsem ducha, jak celý zmatený chodí sem a tam, a přemýšlela jsem, kde se tu proboha vzal. Osada nebyla zrovna snadno dostupná, byla schovaná v horách a vedly k ní jen úzké, klikaté a zakroucené silničky.

Nejspíš autonehoda.

Těm místním zrádným silnicím s ostrými zatáčkami a náhlými strmými srázy už padlo za oběť mnoho unavených, nepřipravených řidičů.

Chudák nejspíš nad autem ztratil kontrolu, probudil se mrtvý a zabloudil sem, tak jako už tolik duchů před ním. Minulý týden to byla turistka, která se ztratila v horách a spadla ze srázu. Před dvěma týdny se na jedné z těch silniček předávkoval nějaký postarší muž. Byl moc mimo na to, aby si uvědomil, že umírá, a stejně příliš daleko od civilizace, aby si sehnal pomoc.

Před měsícem tady zemřela jedna dívka. Byla to ta nejhorší smrt, co jsem viděla za hodně dlouhou dobu. Tábořila tu s rodinou, kousek se zatoulala a zkrřížila cestu zlu, které bylo až příliš lidské.

Tíha té vzpomínky a dívčina křiku po matce mi ještě pořád ležela na hrudi. Nebylo snadné pomoci jí vydat se dál a nebylo dne, kdy bych si na její výkřiky nevzpomněla.

Setřásla jsem ty vzpomínky a obrátila pozornost k novému duchovi pod sebou. Dopravní nehody byly nečekané a často traumatické zážitky, ale nebylo to nic proti obětem vražd nebo těm, které smrt zastihla rozrušené. Tomuhle nebude těžké pomoci s cestou dál.

V poslední době jsem žádná zjevení neviděla, protože jsem už přes rok komunitu neopustila. Párkrát se mi podařilo se tajně vyplížit, ale nedostala jsem se ani dost daleko na to, abych na nějaké narazila.

Kůže mě neklidně svrběla. Ošila jsem se. Hlodal ve mně pocit, že jsem v pasti, a snažil se prokousat na povrch mého vědomí. Jak dlouho mě tu chtějí držet? Navždycky? Vzplálo ve mně zoufalství a pocit viny na sebe nenechal dlouho čekat.

Thierry a Matthew na mě byli ještě pořád naštvaní a mně to vadilo. Vadilo mi, že se na mě zlobí, že nechápou, proč už nemůžu dál v klidu sedět na zadku.

Obrátila jsem pohled k soše vedle sebe a sevřel se mi žaludek. Byla jsem dost blízko, abych rozeznala všechny detaily. Hladká vrstva kamene a dva silné rohy, které dokázaly prorazit i ten nejtvrdší kov. V klíně mu klidně ležely uvolněné ruce se smrtícími drápy, které dokázaly protrhnout i beton. Tvář s plochým nosem a širokými ústy, z nichž vyčnívaly zvířecí tesáky, působila sice děsivě, ale měla mírumilovný výraz. Chrlíč odpočíval. Spal.

Misha mě od noci zuřivců nespustil z očí. Překvapilo mě, že se poslední dvě noci nepokusil spát na podlaze u mě v ložnici.

Nejsem v pasti.

Tohle je můj domov, ne vězení. Je tu všechno, co je k životu třeba. Vím přesně, kolik budov lemuje idylické ulice a parky. Kromě Thierryho vily je tu sto třicet šest rodinných domů a taky asi sedmdesát dvojdomků a řadových domků pro ty, kteří žijí bez partnera nebo rodiny. Opevněná osada byla malým městem s vlastní nemocnicí, nákupním centrem, divadlem, tělocvičnou a různými restauracemi a kluby, které uspokojily každou potřebu i rozmar. Ti, kteří nebyli cvičeni jako válečníci, pracovali v komunitě. Každý tu měl svou roli.

Kromě mě.

Když jsme sem s mámou přijely, téměř všichni nás přijali mezi sebe. Thierry nás chránil – no, chránil mě. Mámu ne. Měl ji rád, to jo. Přivítal ji a choval se k ní jako ke královně a ke mně jako k její princezně, ale ochránit ji nedokázal.

Její ochrana neměla nikdy moc vysokou prioritu. Ať je to ale jakkoli, já nejsem Strážce... a pomalu mi dochází čas na to, abych odsud vypadla a skutečně poznala i jiné části světa než hory Západní Virginie a Maryland.

Už mi bylo osmnáct a žádné pravidlo Strážců nepřebije to, že podle zákona si jako dospělá můžu dělat, co chci. Ale odejít nebylo tak jednoduché.

S povzdechem jsem odtrhla pohled od odpočívajícího chrliče a zamžourala na silnici. Chladný červnový vzduch mi zdvihl několik uvolněných pramenů tmavých vlasů a pohazoval mi jimi kolem hlavy.

Musím vypadat jako medúza.

Mžourání mi nepomohlo, ani když se za Zelenou horou začalo ztrácet sluneční světlo, ale viděla jsem, jak se duch zastavil a otočil se k silnici. O vteřinu později se roztrhal jako kouř ve větru a už se nedal dohromady.

Vrátí se. Cítila jsem to v kostech. Oni se vždycky vrátí.

Zvedla jsem pohled k silnici za ním a k hustému porostu vysokých starých jilmů, které se tísnily kolem dlážděné cesty. Všechno to pro mě byla jen změt barev – odstíny zelené, bílé a modré. Dole jsem uslyšela, jak se otevřely dveře, a o jediný úder srdce později jsem uviděla Thierryho tmavou hlavu. Vyšel na příjezdovou cestu.

Moc jsem doufala, že se nepodívá nahoru.

Jasně, neměla jsem zaracha ani nic podobného. Zaracha mi Thierry vlastně ještě nikdy nedal. Což třeba o mámě říct nemůžu. Ta mi ho dávala asi tak obden.

Kousala jsem si nehet na palci a sledovala Thierryho, jak se dívá na prázdnou silnici lemovanou živým plotem. I na tu dálku jsem cítila, jak se z něj ve vlnách valí napětí, které naplňuje chladný horský vzduch a šíří se po větru.

O chvíli později za ním přišel Matthew. Došel k němu a položil mu ruku na bedra.

„Bude to v pořádku,“ prohlásil. Strnula jsem.

Thierry zavrtěl hlavou. „Nelíbí se mi to.“

„Nemusíme jim vyhovět, ale... prosí nás o pomoc.“ Matthew políbil Thierryho na spánek. „Dobře to dopadne.“

Thierry neodpověděl. Stáli pak mlčky, jako by na něco nebo někoho čekali.

Minuty ubíhaly. A pak jsem to uslyšela – dřív, než se auto objevilo v dohledu. Skřípění pneumatik na šterku se mísilo se vzdáleným křikem ptáků. Klekla jsem si a vykoukla zpoza dřímajícího Mishy. Po silnici přijelo velké černé SUV a zastavilo pod námi.

Zvědavě jsem vykulila oči. Zvuk zavírání dveří auta jsem nedokázala ignorovat. Nepatrně jsem se nadzvedla, podívala jsem se přes řimsu a uviděla Matthewa a Thierryho, jak se jdou pozdravit...

Šmarjá, my měli návštěvu! A já vůbec netušila, že má někdo přijet. Kdykoli se náš klan potřeboval setkat s jiným, některý ze Strážců se vydal na schůzku jinam. Zřídka kdy, pokud vůbec někdy, se setkání konalo tady. Mladí Strážci ze Středoatlantské oblasti sem byli přivázeni jen jednou ročně, v září, a starší Strážci je tu cvičili až do dospělosti, ale protože byl teprve červen, mladý Strážce to být nemohl.

Přimhouřila jsem oči, ale jediné, co jsem dokázala rozeznat, bylo, že kromě Matthewa a Thierryho tam stáli ještě tři Strážci. Jeden měl dlouhé hnědé vlasy, druhý kratší hnědé vlasy zastřižené na krátkého ježka a třetí byl světlovlasý.

Žádné ženy s nimi nebyly. Na čemž nebylo nic divného. Strážkyně jen zřídka kdy cestují mimo svou domovskou komunitu nebo základnu, protože se častěji stávají terčem útoků démonů, stejně jako děti.

Démoni jsou překvapivě chytrí a logičtí. Vědí, že kdyby se jim podařilo zlikvidovat ty, kteří dokážou vytvořit další generaci Strážců, mohli by jim tím zasadit ránu, z níž by bylo téměř nemožné se vzpamatovat.

A to byl jeden z důvodů, proč všechny druhy démonů dohromady převyšovaly celkový počet Strážců o celé miliony.

Já jsem byla něco jako Strážkyně, zavřená tady pro vlastní bezpečí, ale z velmi, velmi odlišných důvodů.

Thierry se s každým z návštěvníků pozdravil, potřásl jim rukou a já si přála vidět jejich tváře. Skupinka se otočila a vešla do Velké síně.

Co se to proboha děje?

Natáhla jsem ruku, zaklepala prsty o kamennou skořápku a okamžitě jsem byla odměněna tichým, podrážděným zavrčením. Zachichotala jsem se. Misha miloval své pozdně odpolední podřimování ve světle slábnoucího slunce. Po každém tréninku nebo vyučování vždycky zamířil sem.

„Jdi k sobě do pokoje,“ zavrčel na mě. „Čti si. Koukni se na film. Najdi si nějaký koníčky.“

Ignorovala jsem, co říkal. Pokaždé jsem cítila zvrácenou radost z toho, že ho můžu kdykoli vytočit k nepříčetnosti.

„Jsou tady Strážci,“ vysypala jsem ze sebe rozrušeně.

„Tady jsou Strážci pořád, Trinity.“

Zadívala jsem se na něj s nakrčeným obočím. „Nejsou zdejší.“

Socha se pohnula, kámen trochu změkkl a změnil barvu z tmavě šedé na stříbřitou. Za mnou se rozevřela křídla. Kolem rohů se objevily červenohnědé kadeře a pohnuly se ve větru.

Zářivě modré oči s tenkými svislými zorničkami se setkaly s mýma. Ty jeho podrážděně svítily. Strážci měli podivné spací návyky. Někteří zůstávali vzhůru celou noc a spali ráno a pozdě odpoledne. Misha spal podle toho, co jsem zrovna dělala já. „Trinity...“

Misha se vznesl z římsy a otočil se – a já se mu prosmýkla pod křídlem a rozběhla se pryč. „Do háje!“ vykřikl.

Střechu jsem znala jako vlastní boty, klidně bych tady nemusela vidět na cestu vůbec. Už jsem byla na druhé straně a vyskakovala na římsu, když se Misha rozletěl za mnou.

„Ať tě nevidí!“ zařval přesně v okamžiku, kdy jsem skočila. „Přísahám Bohu, Trinity, že tě zamknu v pokoji!“

Ne, to by neudělal.

Dopadla jsem do malého výklenku a sklouzla po zaoblené střeše. Ve chvíli, kdy jsem pod nohama ucítila prázdno, jsem se překulila na břicho. Chytila jsem se okraje střechy a zhoupala se

dovnitř oknem, které jsem si nechala otevřené, když jsem se prve vydala za Mishou na střechu.

Přistála jsem v prázdné, slabě osvětlené chodbě, otočila se, abych za sebou zavřela okno, a pak jsem ho ještě zamkla pro případ, že by se mě Misha pokusil následovat. Strčila jsem si sluneční brýle do zadní kapsy džínů a vydala se chodbou kolem několika zavřených dveří do pokojů pro hosty a bytů, které byly téměř vždy prázdné. Nakonec jsem otevřela dveře na schodiště páchnoucí zatuchlinou. Schody jsem brala po třech a čtyřech a na první podestě jsem stála za deset vteřin.

Dál jsem šla pomaleji, držela se u zdi a opatrně se proplížila kolem kuchyně, která se používala jen při hostinách a obřadech. Před blízcími se Pochtami, velikým obřadem na oslavu Strážců, z nichž se stávali plnohodnotní válečníci, tu panoval čilý ruch. K obřadu patřila spousta jídla, hodně pití a řada tajných úkonů, které se týkaly jen nově vysvěcených Strážců.

Z kuchyně vedly dveře do místnosti, kterou jsem hledala. Bylo to něco jako zákulisí Velké síně, až po okraj zaplněné skládacími stoly a židlemi. Dávala jsem si pozor, abych do ničeho nevrazila, takže jsem se musela pohybovat strašně pomalu.

A to stálo hodně úsilí.

Já neumím nic dělat pomalu.

Hlasy sílily, jak jsem se blížila ke karmínovým závěsům, které oddělovaly zákulisí od Velké síně.

Zastavila jsem se před závěsy, opatrně obtočila prsty kolem okraje jednoho z nich a odhrnula ho o pár centimetrů stranou, čímž jsem odhalila širokou místnost válcovitého tvaru v celé její kráse. Zvedl se oblak prachu.

Proboha, kdy se téhle opony někdo dotkl naposledy?

Okamžitě jsem zvedla pohled ke stropu, i když obrazy už jsem neviděla, ať byl sál osvětlený sebelépe. Strop zdobili andělé, mnozí z nich bitevní, tedy Alfy. To jsou andělé, kteří dohlížejí na Strážce a často s nimi komunikují, někdy dokonce osobně, i když já jsem žádného v životě neviděla. Oděni byli ve zbroji a třímali meče spravedlnosti, takže na ně byl děsivý pohled.

„Jaká byla cesta?“ ptal se Thierry, který mi právě vstoupil do zorného pole, a já stočila pohled z andělů na něj. Návštěvníci stáli na vyvýšeném pódiu a čekali. „Doufám, že bez problémů?“

Matthew ho následoval do středu sálu, ke křeslu, kterému se podle Thierryho nemělo říkat trůn, ale které mi se svým nadměrným sedákem a opěradlem vytesaným z žuly do tvaru štítu jako trůn rozhodně připadalo.

Ale co já o tom vím?

„Ano,“ odpověděl ten, který stál nejbližší pódiu. Neviděla jsem ho zřetelně, ale byl to ten s dlouhými hnědými vlasy. „Cesta byla dlouhá, ale krásná.“

„Už je to mnoho let, co jsem byl naposledy v hlavním městě,“ poznamenal Matthew s rukama sepjatýma za zády. „Dokážu si představit, že naše komunita je úplně jiná, než na jakou jste zvyklí.“

Wow.

Jsou z Washingtonu? Klan ve Washingtonu, D.C. měl obrovskou základnu a jeho vůdce nedávno zemřel, což bylo právě v době, kdy se Thierry začal chovat vystresovaněji než obvykle.

Zadávala jsem se na toho, kdo zrovna mluvil. Vypadal tak na dvacet a na vůdce klanu se zdál příliš mladý, ale mluvil z nich nejvíc.

„Je to tady hodně jiné,“ uchechtl se Strážce. „Myslím, že tolik volného prostoru jsem neviděl už roky.“

Thierry se posadil. „Jsme rádi, že jsi mohl dorazit, Nicolai.“

Neslyšně jsem si zopakovala jeho jméno. Docela se mi líbilo.

„My děkujeme, že jste nás přijali,“ odpověděl Nicolai. „Překvapilo nás, že jste naši žádost vyslyšeli.“

To mě taky.

„Neděláme to často,“ připustil Thierry. „Ale připadalo nám nejlepší, když se s tebou a tvým klanem setkáme osobně.“

Takže to je nový vůdce klanu. Zadávala jsem se na ostatní Strážce. Ten s kratšími tmavými vlasy stál hned vedle toho světlovlasého, který mi byl nejbližší – asi metr nebo dva od místa, kde jsem se ukrývala za závěsem. Tomu světlovlasému jsem zatím do

tváře neviděla, ale ty bláho – byl tak vysoký! Musel mít kolem dvou metrů, a černé termotriko, které měl na sobě, bylo trochu moc natažené, jak široká měl záda. Vlasy po ramena měl stažené dozadu a sepnuté do culíku.

„Jak jistě víš, aktivita démonů v okolí několika měst v posledních třech měsících neustále klesá,“ prohlásil Nicolai a znovu tak upoutal mou pozornost. „Dříve jsme vídali možná dva nebo tři vyšší démony za týden. Teď jsme žádného neviděli už několik měsíců.“

To mi znělo jako dobrá zpráva, zvláště jestli tu jeden možná čmucha kolem.

„To mi nezní zrovna jako problém,“ poznamenal Thierry.

„Na první pohled sice ne, ale také se zvýšil počet lotrů, a co je ještě znepokojivější, nižších démonů, kteří by tady nemohli zapadnout, ať by se snažili jakkoli,“ pokračoval Nicolai. „Jen tenhle měsíc narazil Zayne na čtyři hordy zuřivců. Bylo by divné, kdyby za takovou aktivitou nižších démonů nestál nějaký vyšší.“

Zadívala jsem se na blondáka. Zayne. Tak se určitě jmenuje. Mírně se otočil na stranu a už při prvním pohledu na něj se všechny mé myšlenky rozptýlily jako popel ve větru. Ta maličká fungující část mého mozku věděla, jak hloupé je nechat se takhle strhnout jen tím, jak někdo vypadá, ale byla jsem... No, byla jsem jako omámená.

Úplně mi to přestalo myslet.

Považovala jsem se za celkem imunní vůči pěkným klukům, ale on byl... No, byl nádherný. A to už bylo co říct, protože mě neustále obklopovali překrásní Strážci s dokonalou genetickou výbavou, teda když zrovna vypadali jako lidé.

Měl zlatavou pleť, jako by trávil hodně času na slunci. Silnou čelist, která vypadala jako vytesaná z kamene, a ty rty... Jak mohly vypadat tak jemně a tvrdě zároveň? Není to divné, všimati si takových věcí? A já si to uvědomila opravdu *intenzivně*. Nejspíš bych si v jeho přítomnosti měla dávat pozor, aby mě nenapadaly až moc úchylné věci. Vysoké, výrazné lícní kosti ladily s rovným, hrdýmnosem. Byla jsem moc daleko na to, abych mu viděla do

očí, ale předpokládala jsem, že je má stejné jako ostatní Strážci. Tak sytě a zářivě modré, jak jen to jde.

Vypadal jen o pár let starší než já a připomínal mi mnoho malovaných andělů, kteří pokrývali strop Velké síně – malby, které jsem si už nemohla detailně prohlédnout.

„Wow,“ zašeptala jsem a oči se mi rozšířily tak, že jsem nejspíš vypadala jako zmáčkнутý brouk.

Ztuhl a já zatajila dech hrůzou z toho, že mě slyšel. Když se ale nepodíval doleva, kde jsem stála, trochu se mi uvolnila ramena.

„Něco vyděsilo vyšší démony tak, že se všichni schovali,“ promluvil znovu Nicolai. „A to něco nás zabíjí – zabíjí Strážce.“

TŘETÍ KAPITOLA

Prudce jsem se nadechla. Něco zabíjí Strážce?

S výjimkou soubojů s vyššími démony a... no, se mnou... jsou Strážci prakticky nezničitelní, vyšlechtění tak, aby přežili i ty nejzuřivější bitvy.

Není snadné je zabít.

„Nejdřív jsme si mysleli, že je to vyšší démon, který jde po vlastních,“ ozval se Zayne. „Ale i když mezi sebou bojují, nezábíjejí takhle, jako by se nebáli odhalení. Pak se začali objevovat stejným způsobem zabití Strážci. To, co se teď děje, se děje démonům i Strážcům bez rozdílu.“

Strážce s kratšími vlasy udělal krok vpřed. „Smím promluvit?“ „Dezi, víš, že já na formality nejsem,“ odvětil Thierry.

Na Dezově tváři se objevil lehký úsměv. „Vím, že se Zaynem nemáme tolik zkušeností jako ty a Matthew, ale to, čeho jsme teď svědky, je něco úplně nového. Zabilo to i pár našich nejlepších bojovníků. Strážců, které vážně nebylo snadné porazit.“

„Proč by to nemohlo být dílo velmi schopného vyššího démona?“ zeptal se Matthew. „Proč si všichni myslíte, že je to něco jiného?“

„Možná se mýlíme. Možná je za tím vším démon,“ pokračoval Nicolai a já si všimla, že Zaynovi se napjaly svaly v čelisti, jako by si silou vůle bránil promluvit. „To zatím nevíme, ale tenhle

týden jsme přišli o dalšího Strážce. Potřebujeme posily. Proto jsme tady.“

Thierry se opřel a na jeho ramenou bylo znát napětí. „Tak to jste přišli v nejlepší čas. Pocty právě začínají. Budeme mít nové rekruty.“

Nicolai si vyměnil pohled se Zaynem a Dezem, ale nic neřekl.

„Vaše pokoje jsou připravené a chystá se jídlo. Určitě si rádi odpočinete,“ říkal právě Thierry. „Zůstanete na Pocty.“

Zdálo se, že Nicolai se na chvíli zarazil, než odpověděl. „Bylo by nám ctí zůstat, ale musíme se nutně vrátit do města...“

„Myslíš si, že jeden týden může hrát nějakou zásadní roli? Já bych neřekl,“ prohlásil Thierry mně dobře známým tónem, který nepřipouštěl žádné námitky. Sama jsem ho slyšela už tolikrát. Jestli ale umírají Strážci, musí se delegace přece hned vrátit do města i s posilami. „Máme spoustu času, abychom probrali, co potřebujete.“ Na okamžik se odmlčel. „A co potřebujeme my.“

Koutky rtů se mi stáhly dolů. Prsty jsem pevněji sevřela závěs, když vtom Zayne z nějakého nepochopitelného důvodu udělal krok vzad, otočil hlavu a...

A podíval se přímo na místo, kde jsem stála.

Něco... Něco se stalo.

Pocit náhlé blízkosti mnou projel jako elektrický šok, následovaný pocitem dějà vu, jako by se to nedělo poprvé, což ale nedávalo smysl. Zayna jsem určitě ještě nikdy neviděla. Kdybych ho už někdy potkala, rozhodně bych si na to pamatovala.

Zíral na mě a já se ani nepohnula. Nešlo to. Byla jsem jako přikovaná a dost blízko na to, abych mu viděla na ústa a mohla odezírat, když začal pohybovat rty.

Vidím tě.

Panebože.

Ucukla jsem, pustila závěs a nechala ho sklouznout na místo. Pomalu jsem ustupovala.

Do háje, viděl mě – tedy alespoň část mě, ale nejspíš dost na to, aby mě později poznal. Nestáli jsme od sebe moc daleko a Strážci mají navíc perfektní zrak, hlavně v noci...